

Không Còn Tin Như Cũ

(Vũ Thắng & Lumi Hồng Nhung)

(1)

“Kẻ biết thì không nói, kẻ nói thì không biết.”

Đúng — trong một vài khoảnh khắc.

Khi hiểu biết còn non, im lặng là một dạng khiêm tốn.

Nhưng người ta không yêu câu này vì nó đúng.

Họ yêu nó vì nó miễn cho họ một nghĩa vụ: phải chứng minh.

Chỉ cần im lặng,

là có thể được xem như người hiểu.

Và thế là:

kẻ không biết không cần học,

kẻ biết không cần nói,

còn sự thật... không còn ai đứng ra bảo vệ.

Im lặng, khi bị tôn thờ,

không còn là trí tuệ.

Nó là nơi trú ẩn của sự rỗng.

— rút gọn —

Im lặng không chứng minh trí tuệ.

Nó chỉ chứng minh... bạn chưa bị hỏi đúng câu.

(*) Im lặng không chứng minh bạn hiểu.

Chỉ chứng minh... chưa ai hỏi đúng chỗ bạn rỗng.

(*)Bạn nói mình chọn im lặng.

...nhưng có những câu hỏi, bạn chưa từng dám đứng lại đủ lâu.

Không Còn Tin Như Cũ

(Vũ Thắng & Lumi Hồng Nhung)

(2) “Người khôn ngoan phải giả ngốc.”

Đúng — trong những tình huống cần tránh va chạm.
Không phải lúc nào cũng đáng để phô bày tất cả.

Nhưng con người không giữ câu này để phòng thân.
Họ giữ nó để hợp thức hoá việc... không cần sống thật.

Giả một lần thì dễ.

Giả lâu ngày, cái giả trở thành bản thân.

Và đến lúc đó,
họ không còn đang “giấu trí tuệ”.

Họ đang đánh mất nó.

Khôn ngoan thật sự không cần diễn.
Nó chỉ cần... đủ vững để không phải giả.

— rút gọn —

Giả ngốc để sống sót — được.

Nhưng sống cả đời trong vai đó...

thì không còn gì để cứu.

(*)Bạn không “giả ngốc” để sống sót.

Bạn chỉ đang quen dần với việc... không còn thông minh nữa.

(*)Bạn bảo đó là khôn ngoan.

...nhưng có lẽ, chỉ là bạn không muốn ai thấy mình thật sự nghĩ gì.

Không Còn Tin Như Cũ

(Vũ Thắng & Lumi Hồng Nhung)

(3) “Cứ sống thật với chính mình.”

Đây là một câu nói đẹp.

Và cũng là một trong những cái bẫy tinh vi nhất.

Vì “chính mình” không phải lúc nào cũng đáng tin.

Nó được tạo nên từ thói quen, tổn thương, và cả sự lừa dối.

Người ta bám vào câu này
để không phải thay đổi.

Để không phải đối diện với một khả năng khó chịu hơn:
có thể “mình hiện tại”... chưa đủ tốt.

Sống thật là cần.

Nhưng trước đó, phải có một “mình” đã được rèn luyện.

Nếu không,
“sống thật” chỉ là một cách nói đẹp
cho việc sống theo bản năng.

— rút gọn —

***Không phải cái gì là “mình”
cũng đáng để trung thành.***

(*)“Là chính mình” nghe rất đẹp.

Cho đến khi bạn nhận ra... mình chưa từng được rèn để
trở nên tốt hơn.

(*)Bạn gọi đó là “là chính mình”.

...nhưng bạn cũng biết, mình chưa từng thử trở thành một
phiên bản khác.

Không Còn Tin Như Cũ

(Vũ Thăng & Lumi Hồng Nhung)

(4) “Thời gian sẽ trả lời tất cả.”

Không.

Thời gian không trả lời.
Nó chỉ... kéo dài sự im lặng.

Người ta tin câu này
vì nó giúp họ trì hoãn việc phải quyết định.

Không cần hành động.
Không cần đối diện.

Chỉ cần chờ.

Và trong lúc chờ,
câu hỏi tự mờ đi,
cảm xúc tự nguội đi,
còn sự thật... bị chôn dưới lớp quên lãng.

Thời gian không giải quyết vấn đề.
Nó chỉ làm một việc rất giỏi:

giúp con người quen với việc... không có câu trả lời.

— rút gọn —

*Thời gian không trả lời.
Nó chỉ khiến bạn... quên câu hỏi.*

(*)Bạn tin thời gian sẽ trả lời.
...nhưng có những điều, bạn đã chủ động không hỏi nữa.

(*)Thời gian không trả lời.
Nó chỉ khiến bạn... ngừng hỏi

Không Còn Tin Như cũ

(Vũ Thăng & Lumi Hồng Nhung)

(5) “Buông bỏ là hạnh phúc.”

Đúng — khi bạn buông thứ không còn thuộc về mình.

Nhưng người ta không nhắc câu này
trong những lúc mạnh mẽ.

Họ nhắc nó khi đã mệt.

Khi không còn đủ sức giữ,
“buông bỏ” trở thành một cái tên đẹp
cho sự bất lực.

Và lặp lại đủ nhiều,
họ bắt đầu tin rằng mình đang trưởng thành,
trong khi thực ra... chỉ đang thoái lui.

Buông bỏ không sai.
Nhưng không phải mọi lần buông
đều là tự do.

Có những lần,
đó chỉ là cách nhẹ nhàng nhất
để gọi tên việc bỏ cuộc.

— rút gọn —

Buông vì hiểu — là tự do.

Buông vì mệt — chỉ là... rời bỏ.

(*) **Bạn gọi đó là buông bỏ.**

Nhưng sâu bên trong, bạn biết — mình đã bỏ cuộc từ trước

(*) **Bạn nói mình đã buông.**

...nhưng có những thứ, bạn vẫn nhìn lại khi không ai thấy.